

PHẦN CHÍN

Thúy An xách va li quần áo đi vào phi trường. Cô làm thủ tục giấy tờ và vào phòng cách ly.

Máy bay cất cánh. Thúy An nhắm mắt lại. Bây giờ là mười một giờ đêm. Nhanh thật! Mới buổi trưa cô còn ở Lào Cai, Đông Quân hôn cô thắm thiết, rồi cả hai chia tay, cô về Hà Nội. Một lát nữa đây, cô sẽ có mặt ở Sài Gòn và về nhà tắm rửa đợi Đông Quân về. Anh sẽ về lúc cô đang ngủ, anh hôn trộm cô và nồng nàn rót vào tai cô lời tình tự: “Xa em mấy tiếng đồng hồ, anh nhớ điên lên được”. Nghĩ đến đây, Thúy An cười một mình. Cô ôm con chó bằng vải vào lòng hôn mà tưởng tượng cô đang hôn Đông Quân.

- Chào em

Thúy An giật mình nhìn ra sau. Mãi đến lúc này, cô mới nhìn thấy Quang. Thúy An reo lên:

- Anh Quang! Anh đi Hà Nội khi nào vậy?

- Cũng cả tuần rồi. Anh đi công tác. Còn em, ông bạn Đông Quân của em đâu?

- Anh ấy về sau. Lúc đi, luôn đi một lượt, nhưng khi về, có khi nào anh về cùng một lượt với em đâu.

- Sao vậy?

- Em cũng chẳng biết. Công việc làm ăn của anh, em đâu cần biết. Anh cho em đi theo là thích rồi.

- Em thật sự không biết Đông Quân làm gì sao?

- Dạ. Mà anh Quang hỏi em như vậy?

- Lỡ như anh ta buôn bán hàng cấm, mà em là người vận chuyển thì sao?

Thúy An lắc đầu nguây nguây:

- Không đâu! Anh xem em đi về có một mình, có xách theo gì đâu, ngoài va li quần áo nhỏ và con chó con này. Anh xem, đẹp không?

Quang mím môi nhìn Thúy An. Anh không hiểu cô vô tình hay đã biết? Có lý nào cô không biết, cô đang bị lợi dụng?

Thúy An nhìn qua vuông cửa nhỏ. Bên ngoài là màn đêm, cô không thấy được gì cả, nhưng cô biết một điều là cô đã về đến thành phố. Máy bay đang xuống thấp và hạ cánh, chạy dài trên đường băng. Cũng như mọi người, Thúy An tháo dây an toàn, tay cô xách chiếc va li nhỏ và ôm con chó vải cùng đi. Quang đi phía sau cô.

Thúy An bước xuống đến bậc thang cuối cùng của cầu thang máy bay thì hai người lính hải quan chặn cô lại:

- Phiền cô vào phòng khám xét hành lý.

Thúy An không thấy A Vòng đi cuối cùng, mặt anh ta tái lại. Tuy nhiên, anh ta cố tình bình tĩnh bước đi.

Thúy An thân nhiên đi theo hai người lính hải quan. Cô mở va li cho họ kiểm tra đồ của mình. Không có gì cả. Đôi mắt người lính nhìn con chó nhỏ trên tay Thúy An:

- Cô cho kiểm tra!

Chiếc máy báo động kêu lên, Thúy An ngỡ ngác. Cô chưa hiểu chuyện gì thì người Thúy An đã nhanh chóng tìm ra vết chỉ khâu cắt bỏ và ... Thúy An há hốc mồm, những bọc màu trắng và hồng nằm xéo một cách gọn gàng đầy ứ trong con chó vải. Cô kêu lên:

- Cái gì thế này?

Đôi mắt người lính thật sắc:

- Cô thật sự không biết?

- Tôi không biết?

- Bạch phiến và hồng phiến. Nó là của cô?

Thúy An dờ người ra, cô muốn ngắt đi vì sợ:

- Không, không phải! Con chó này, tôi đã mua trên phố Hà Nội.

- Cô mua bao lâu rồi?

- Cách đây năm ngày thì phải.

- Mua ở tiệm nào?

- Tôi đâu có nhớ. Trời ơi! Đi phố thấy đẹp thì mua thôi, giá tiền không quá một trăm ngàn.

- Cô Thúy An! Cô đã bị bắt về tội vận chuyển trái phép hàng cấm.

Thúy An kinh hãi lùi lại. Cái còng số tám bập vào tay cô. Thúy An sợ hãi ngắt đi ...

- Thúy An tốt nhất em nên khai, em đã đi những đâu với tên Đông Quân đó. Em khai một cách thành thật, luật pháp còn xét lại yếu tố thành khẩn khai báo

của em mà giảm nhẹ tội cho em. Em nên biết, với số lượng thuốc em mang nhập vào thành phố đủ để luật pháp kết án tử hình.

Thúy An bàng hoàng. Cô nào có biết gì hơn. Căn nhà cô và Đông Quân ở là nhà thuê, anh đã nhanh chóng dọn đi, cả số điện thoại cũng không liên lạc được, cô còn biết anh ở đâu? Đông Quân buôn bán hàng cấm, cô không muốn tin anh tàn nhẫn đẩy cô vào con đường vận chuyển hàng cấm, nhưng đó là sự thật. Những chuyến đi, lúc đi cả hai, nhưng có bao giờ anh về cùng một lượt với cô đâu.

Đông Quân đã lợi dụng cô. Sự thật giống như một cái tát vào mặt Thúy An đau đến tê dại. Hóa ra, lâu nay anh cho cô nhiều tiền sau những chuyến đi xa về, là anh Thúy An trả công cho cô. Nước mắt Thúy An trào ra.

Một cơn buồn nôn bỗng dưng ập đến, Thúy An bưng miệng, cô nôn ra bàn tay. Quang vội vàng lấy sọt rác để dưới chân.

- Em cứ nôn ra đây.

Quang đứng lên ra hiệu cho người bạn của mình chấm dứt cuộc thăm vấn. Thúy An có vẻ suy sụp quá, tinh thần cô tuyệt vọng và hoảng hốt.

Thúy An nôn thốc nôn tháo, triệu chứng giống như có thai lần đầu tiên. Mình có thai ư? Ý nghĩ này khiến Thúy An bủn rủn tay chân. Đông Quân đang ở đâu? Tại sao anh nỡ đẩy cô vào con đường tử vậy?

Thúy An ôm liệt giường, cô không sao gượng dậy nổi. Thiên đường hạnh phúc của cô sụp đổ tan tành. Cô đã có mang, có con với một kẻ chỉ biết lợi dụng cô. Cuộc tình nào sao cũng mang lại cho cô quá nhiều đắng cay và nước mắt.

Yên Xuân lo lắng:

- Thúy An sao rồi anh Quang?
- Cô ấy đang ốm vì cần thai, đang được bác sĩ chăm sóc đặc biệt.
- Em đi lo cho Thúy An, được không anh?

Quang lắc đầu:

- Không được đâu. Anh đang thụ án điều tra, em là vợ anh và là bạn của Thúy An. Trong hoàn cảnh này, Thúy An là loại tội phạm đặc biệt, cho nên không được có bất kỳ liên hệ nào.

Yên Xuân bật khóc:

- Anh Quang! Anh có tin là Thúy An oan không?

- Anh cũng không biết. Cũng có thể Thúy An hoàn toàn không biết Đông Quân là ai. Việc điều tra đang lần tìm theo dấu vết của những chuyến đi cùng Đông Quân của cô ấy.

Yến Xuân bưng mặt khóc. Cô hiểu Thúy An khó mà thoát tội. Tai bay vạ gió gì vậy? Đã như vậy còn cần thai, mang thai với gã đàn ông đã lợi dụng mình.

Nguyễn Quân cũng không thể giúp được gì, nhưng thật sự ảnh giống như một người ngồi trên chảo lửa. Lo lắng, bồn khoăn và ray rức ... Nếu như anh đừng đi làm tình nguyện viên, sống một đời như mọi người ...

Cuối cùng anh cũng có một mái ấm, còn Thúy An giờ đây cả đời long đong.

Nguyễn Quân về nhà với vẻ bơ phờ dù anh cố giấu bồn khoăn và niềm đau, nhưng vẻ đau đớn bồn chồn vẫn xuất hiện trên gương mặt anh.

Hồng Đào không ích kỷ, tuy nhiên cô không thể không đau lòng khi Nguyễn Quân lo lắng đau khổ. Anh sống trầm mặc, biếng cười ít nói, cả đến đứa con trai anh yêu quý nhất cũng không mang lại cho anh chút niềm vui nào. Anh bỗng con, thằng bé khóc trên tay cũng chẳng hay.

Bực mình, Hồng Đào đi ra, cô dẫn con trong tay chông:

- Con khóc, anh không nghe sao?

Nguyễn Quân giật mình:

- Anh quên mất.

- Lúc này anh chỉ biết có Thúy An thôi hay sao? Em thật sự khó chịu. Không phải là em không cho anh lo cho Thúy An, nhưng đây là cuộc đời do Thúy An tự chọn.

Nguyễn Quân thở dài:

- Anh xin lỗi, thực sự là anh bối rối trước tai họa của Thúy An. Anh tin là cô ấy vô tội.

- Anh tin thì ích gì. Điều quan trọng là bây giờ tìm cho ra tên Đông Quân đó. Anh Thúy An phải ra nhận tội.

- Đời nào! – Quân cay đắng – Anh Thúy An đâu có điên. Vì nếu yêu thương Thúy An thật lòng, anh Thúy An đâu có nỡ kéo Thúy An vào con đường tử lộ: vận chuyện ma túy cho mình. Anh Thúy An làm giàu trên sự đau khổ của kẻ khác.

- Anh nghĩ là anh buồn hay quên ăn quên ngủ, quên cả vợ con thì giúp được Thúy An hay sao?

Nguyễn Quân cau mày:

- Sao em lại nói như vậy, Hồng Đào? Em trở thành con người ích kỷ quá đáng rồi đó. Em có biết anh ân hận như thế nào không? Nếu như em rộng lượng

một chút, cho anh quan tâm đến cô ấy, cô ấy đâu có quá cô đơn mà ngã vào tay tên Đông Quân.

Hồng Đào lặ̣ng người nhìn Nguyễn Quân. Anh đang trách cô đó sao? Vì cô mà anh không gặp đượ̣c Thúy An, vì có cô mà hai người không có cơ hội tíạ hợp lại ... Ôi! Một Nguyễn Quân mà cô không ngại hy sinh thân mình cọ̃ng anh đi suốt cánh rừng, mệt đuối cũng không dám nghỉ chân, rồi cùng bị bắt nhốt trong hầm, cô nhịn ăn san sẻ cho anh, đêm nằm ấp cho anh qua cái lạnh của cơn sốt. Những ngày nghĩa tình ấy, bị anh phải sạch hết rồi hay sao?

Cô ghị̀m dòng nước mắt, cô quay người bọ̃ng con đi vào phòng, đóng cửa lại. Quân không bước theo, anh ngồi gục mặt vào bàn tay, lòng lị̣m chết theo những âu lo rối rắm trong lòng. Làm sao để giúp Thúy An khi một cái gì về cô, anh cũng không biết. Anh đã sống trong cái tháp ngà hạnh phúc của mình một cách đáng trách.

- *A*nh Hai!

A Vòng ném tờ báo xuống trước mặt Đông Quân:

- Anh xem báo chưa?

Đông Quân gậ̣t nhẹ, đôi mày nhụ̃u lại. Bài báo cho biết Thúy An bệnh rất nặng, cô đang mang thai và kêu gọi anh ra đầu thú.

Đứa con đó là của anh, và nếu như anh cứ im lặ̣ng, thay tên đổi họ, đổi cả hình hài ... anh vẫn sống. Nhưng còn Thúy An và giọt máu của anh? Và còn cả quậ̉ng đời học trò bên nhau nữa.

Không thấy Đông Quân nói gì, A Vòng lên tiếng:

- Anh cả nói tuyệt đối anh không đượ̣c xao lòng. Hai ngày nữa sẽ có xe cho anh qua Nam Vang và sang Thái Lan. Chúng Thúy An phải tạm lánh mặt một thời gian. Còn gia đình cô Thúy An, anh Cả sẽ chi cho một số tiền để sau này họ lo hậu sự cho cô ấy. Anh yên tâm, họ không kết án tử hình phụ nữ đang có mang đâu.

Đông Quân vẫn ngồi yên. Có lẽ anh ta chỉ có mỗi con đường này để đi mà thôi. Rồi Thúy An sẽ hiểu cho anh. Anh Thúy An nhớ đêm cuối cùng ấy trên miền đất rừng núi ấy, vòng tay Thúy An thật ấm, cô đã cho anh một tình yêu rất thực. Xa cô, chắc chắn anh không tìm đượ̣c một tình yêu nào say đắm và cũng không dễ dàng tìm thấy tình yêu nồng nàn như thế.

Hãy tha thứ cho anh, anh đã lợi dụng em rồi bỏ mặc em ...

“**C**ăn cứ vào luật pháp nước Cộng Hòa Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam, điều ... chương ... xét vì phạm nhân Hoàng Thúy An đang mang thai nên khung án giảm tử hình còn chung thân ... “

Nguyễn Quân bật dậy thở phào nhẹ nhõm. Ít ra cũng như thế. Thà án chung thân còn hơn án tử hình.

Gương mặt Thúy An lạnh lùng. Khóc, cô cũng đã khóc, cảm hận cũng đã cảm hận. Chung thân cũng như tử hình. Cuộc đời của cô mãi mãi cách ly với xã hội bên ngoài. Đông Quân thật hèn nhát, anh Thúy An đẩy cô vào con đường tử lộ rồi trốn biệt, để cho cô một mình mang oan án. Tình yêu nào sao chỉ có lừa dối nhau, cuộc đời không cho cô niềm tin và ánh sáng nữa.

Đứa con quấy nhẹ trong bụng. Cô sắp làm mẹ. Một đứa con không hiểu bây giờ nó bao lớn và nó cũng không hề biết cô là ai, mãi mãi và mãi mãi...

Nguyễn Quân lại đến thăm. Thúy An hiểu, nếu như cô không ra gặp, anh sẽ còn đến.

Nhà thăm nuôi vào ngày cho thăm nuôi khá đông. Nguyễn Quân nhòm dậ khi thấy Thúy An. Cô mặc bộ đồ màu sọc, tóc cột lại. Cô óm qua, cần cổ vao và chiếc bụng Thúy An xồ xề.

- Em yên tâm, anh và Quang can thiệp cho em được ra ngoài sinh con.

Thúy An chua chát:

- Sinh con rồi em lại vào thụ án tiếp chứ gì? Bỏ con mình bên ngoài.

- Anh và Hồng Đào sẽ nuôi con giúp em.

- Cảm ơn anh đã lo cho em. Nhưng em suy nghĩ rồi, án của em là án chung thân, em muốn sinh con trong tù và nuôi nó trong tù.

- Em đừng có điên như vậy. Em không nghĩ đến em cũng nghĩ đến con chứ. Nó có tội tình gì đâu. Em từng không có mẹ, sống khổ sở, cha thì chỉ biết có những đứa con sau của mình. Em giữ con nuôi, em sẽ cho con mình được gì đây, hay là nó sẽ lớn lên trong mặc cảm?

Thúy An bật khóc. Đâu phải cô không biết điều này. Tuổi thơ của cô thiếu vắng tình cảm.

Nguyễn Quân áp bàn tay Thúy An trong tay mình tha thiết:

- Hãy suy nghĩ lại đi em. Hãy để anh làm điều gì đó cho em. Anh cam kết với em, Hồng Đào là người tốt.

Thúy An rơi nước mắt:

- Em đâu có nghi ngờ lòng tốt của anh và cô ấy.

- Vậy thì em bằng lòng đi. Khi nào em còn độ một tuần nữa sanh, anh sẽ rước em ra. Yến Xuân có bảo, cô ấy sẽ lo cho em.

Thúy An khóc ướt tay Nguyễn Quân. Cuộc đời của cô do chính cô chọn, và cô đã đưa cuộc đời mình vào ngõ cụt. Tại sao cô không lợi dụng cơ hội được tự do nhờ nhoi ấy để đi tìm Đông Quân. Anh ta có thể đang ở nơi đó ...

Yến Xuân siết tay Thúy An:

- Mày tin đi, dù hoàn cảnh nào, tao cũng không bỏ mày.

Nước mắt Thúy An nhạt nhòa.

Con đau âm ỉ chứ không dữ dội như đứa con đầu tiên. Thúy An hạ sinh, đứa con gái nhỏ xíu. Nó bé quá, có hai ký lô rưỡi. Tiếng khóc cũng nhỏ xíu giống như tiếng mèo kêu.

Thúy An ứa nước mắt nhìn con. Lần đầu tiên cô nghe có một cảm giác thiêng liêng của tình mẫu tử.

Đông Quân ở đây? Thúy An vừa căm thù vừa đau khổ, trong đó có cả tình yêu tha thiết cô dành cho anh

- Thúy An ! Mày nghe trong người thế nào rồi?

Thúy An mở mắt ra, cô cảm động nắm tay Yến Xuân:

- Cảm ơn mày đã lo cho tao.

- Mày chỉ có tao, tao không lo cho mày còn lo cho ai.

Yến Xuân không dám nói ở dưới quê, ông Hai giận dữ vì có đứa con như Thúy An.

Ông phát bệnh từ mấy tháng nay. Cô vuốt lại mái tóc cho bạn:

- Cứ yên tâm nghỉ đi. Mọi việc tao lo hết cho. Một lát nữa anh Quân và Hồng Đào đến. Hồng Đào lo cho mày suốt từ tối đêm hôm qua đó.

Thúy An khép mắt lại, cô nhận quá nhiều ơn nghĩa của Nguyễn Quân; còn Đông Quân, cô sẽ đi tìm anh ta để đòi nợ.

- Mày mệt thì đi nghỉ đi. Tao pha sữa cho mày uống nhen?

Yên Xuân khuấy ly sữa, bón cho Thúy An:

- Đừng nghỉ ngơi gì cả. Mày hãy nghĩ đến mày. Nói là án chung thân, chứ nếu mày cải tạo tốt, chừng hai mươi năm là mày được tự do.

Thúy An cười chua chát:

- Năm nay tao hai mươi sáu, hai mươi năm nữa, tao bốn mươi sáu, hết cả thời trẻ trung trong tù, vui lắm sao?

- Nhưng dù sao cũng hơn là mày bị án tử hình.

- Tao lại muốn bị án tử hình hơn là án chung thân.

- Nói bậy không hà. Án chung thân, biết đâu trong một hai năm nữa, anh ta bị bắt và nhận tội, mày được thả ra.

- Ngày ấy chắc còn lâu, tao không hy vọng ngày ấy.

- Đừng quá bi quan. Mày nản lòng làm tao nản lòng theo.

Tiếng gõ nhẹ lên cánh cửa. Cả Nguyễn Quân lẫn Hồng Đào đến. Hồng Đào ân cần:

- Khỏe không Thúy An?

- Cảm ơn, tôi khỏe. Chị Hồng Đào! Chị hứa với tôi nhận nuôi con tôi chứ? Nó sẽ là con của chị và anh Quân.

- Thúy An yên tâm đi. Tôi sẽ xem con của Thúy An như là của tôi của tôi vậy.

Thúy An tìm bạn tay Hồng Đào siết nhẹ:

- Cảm ơn. Như vậy là tôi yên tâm rồi. Cuộc đời tôi hai lần làm mẹ, nhưng tôi chỉ có tạo mà không có dưỡng nuôi. Suốt cuộc đời này, tôi chẳng làm việc gì có ý nghĩa cả.

- Thúy An đừng nói như vậy, cuộc đời của Thúy An còn dài mà.

- Không, tôi xem như tất cả đã hết.

- Thúy An!

Nguyễn Quân nghiêm mặt:

- Em từng nói dù bất cứ hoàn cảnh nào cũng can đảm nhận lấy hậu quả của mình làm, tại sao bây giờ em lại bi quan như vậy? Nên nhớ, hai đứa con của em sau này, chúng cần biết mẹ chúng là ai.

- Em không mong con mình biết mình sau này là ai. Có xứng đáng gì đâu hả anh. Tuy nhiên, anh yên tâm đi, em đã từng nói mình gây ra điều gì phải nhận lấy hậu quả, em sẽ sống để có một ngày tìm gặp Đông Quân.

- Được, rồi em sẽ gặp anh ta.

- **T**húy An!

Yên Xuân ngạc nhiên nhìn căn phòng trống không. Đứa bé nằm trong nôi cựa mình khóc, còn Thúy An đi đâu mất. Chiếc giỏ xách trên đầu giường biến mất. Linh tính có chuyện chẳng lành. Yên Xuân hét lên:

- Thúy An! Mà ở đâu?

Không có câu trả lời. Yên Xuân lạnh người, cô quay ngược ra. Gặp Hồng Đào đi vào, cô chụp vai Hồng Đào:

- Chị thấy Thúy An đâu không?

- Không, tôi vừa vào. Hay là cô ấy ở trong toa-lét.

- Ồ, tôi quên mất.

Nhưng phòng vệ sinh cũng không có, đứa bé trong nôi khóc to hơn. Hồng Đào vội bế nó lên thay tã. Lúc này Hồng Đào mới nhìn thấy lá thư. Cô kêu lên:

- Yên Xuân! Xem nè. Thư của Thúy An.

Yên Xuân vội vàng quay vào. Cô giật lá thư trên tay Hồng Đào:

“Yên Xuân, Hồng Đào, anh Quân!

Tất cả cho tôi gọi lại bé Hà. Tôi nhất định sẽ quay về, không bao giờ trốn đi để liên lụy cho ba người.

Hãy giúp tôi chăm sóc bé Hà. Ôn này suốt đời tôi luôn ghi nhớ. Anh Quân! Em sẽ trở lại.

Thúy An”.

Yên Xuân rụng rời buông lá thư. Cô biết Thúy An đi tìm Đông Quân. Anh ta chịu cho Thúy An tìm gặp hay sao? Yên Xuân bật khóc nức nở:

- Mà đúng là đồ điên Thúy An ơi. Mà nghĩ mà sẽ khuyên anh ta ra nhận tội để mà được tự do về nuôi con hay sao? Đồ điên! Hắn sẽ đánh chết mà rồi quăng mà xuống sông cho mà làm con ma chết trôi.

Yên Xuân khóc, Hồng Đào cũng khóc. Thúy An điên thật. Bây giờ biết Thúy An trôi dạt nơi nào?

Thúy An kéo chiếc nón lá sụp xuống. Cô gọi chiếc xe ôm. Xe chạy đi, cô thở phào nhẹ nhõm. Cô biết Đông Quân chưa rời xa việt nam đâu khi bản án được tuyên và cô là người gánh tội cho anh ta. Và nếu như cô đoán không lầm, giờ này anh đang sống trà trộn trên biên giới bên kia việt nam, vùng đất được gọi là casino Hồng Kông. Những tên tội phạm sống ở đó, nơi bất khả xâm phạm, lính Việt Nam hay Campuchia không hề đến đó.

Xe đến Gò Dầu, Thúy An vút cái nón lá xuống. Nơi này cô không cần tránh ai cả. Cô vào quán gọi đĩa cơm ăn rồi sau đó đón xe đi.

Mới đến nơi, cô nhận ra ngay cái sầm uất của nơi này. Người ta đến đây để sát phạt nhau, nơi mà những đồng đô la được đổ ra từng đống.

Cô nhận ra ngay A Vòng, anh ta đang chơi bài. Cô đặt lên bàn tờ mười đô la:

- Tôi hùn với, được không?

A Vòng nhìn lên, hấn há hốc mồm:

- Chị... Thúy An!

Thúy An cười nhẹ:

- Ngạc nhiên lắm sao? Cho tôi ké với.

- Thôi!

A Vòng gom tiền bỏ vào túi, hấn kéo Thúy An lại một góc:

- Chị bị án chung thân kia mà?

- Vậy mà tôi ra được, có lạ lùng gì đâu. Tôi được bảo lãnh tạm tha để sinh con, ba tháng nữa mới vào trại trở lại. Anh Đông Quân đâu?

- Chị không tố cáo anh Quân?

- Nếu tôi tố cáo anh, anh còn yên thân sống ở đây sao? Cho tôi gặp anh Quân đi.

- Chị ngồi đây, tôi gọi điện thoại cho anh. Anh chịu gặp chị, tôi mới dám dẫn chị đi.

A Vòng ra ngoài gọi điện thoại cho Đông Quân. Thúy An lơ đãng nhìn. Cô hiểu mình không có con đường nào lựa chọn, nhưng điều cô cần là phải tự rửa lỗi oan cho mình.

A Vòng trở lại:

- Chị ngồi đó đi, một lát có người đến dẫn chị đi gặp anh Quân.

Thúy An cười nhẹ:

- Bây giờ phải gọi anh ấy là Nguyễn Hoàng chứ, phải không?

- Chị uống gì, tôi gọi?

- Anh có tin không, tôi sinh mới năm ngày thôi đó. Một đứa con gái rất giống anh Hoàng.

A Vòng cười gượng:

- Lúc nãy anh ấy nói rất vui khi nghe tin chị được tự do.

Người dẫn đường đến, anh ta trở Ta đi trên xe 67 chạy ngoằn ngoèo trên con đường đất đỏ. Mỗi lần có chiếc xe chạy qua, bụi đất đỏ tung lên mù trời. Áo quần Thúy An trong phút chốc nhuộm màu đỏ. Xe bắt đầu vào rừng, rồi đi xuyên qua cánh rừng âm u. Trời về chiều, khu rừng trở nên đen thẫm và mang vẻ huyền bí.

Xe ra khỏi rừng và đi vào con đường mòn, càng khó đi hơn. Thúy An mím môi chịu đựng. Cuối cùng cô cũng tới nơi. Đông Quân đứng trên nhà sàn nhìn xuống. Thúy An nhìn lên, hai mắt giao nhau trong một phút.

Đông Quân chạy nhanh xuống cầu thang, anh dang tay ôm chèoàng Thúy An.

- Anh cứ tưởng là cả đời này không còn gặp em. Anh rất nhớ em, Thúy An ạ.

Thúy An xô mạnh Đông Quân ra:

- Anh thật sự là nhớ em sao?

- Anh biết là em hận anh, nhưng thực sự anh không còn sự lựa chọn nào khác. Cái án tử hình sẽ tròng vào đầu anh ngay. Còn em, chỉ là án chung thân, em ở vài năm, anh sẽ trở về lo cho em ra. Con mình là con trai hay con gái hả em. Em để nó ở đâu?

- Nó là con gái. Em gởi nó cho anh Nguyễn Quân.

Nước mắt Thúy An trào ra. Đông Quân lại ôm cô vào lòng:

- Vạn bất đắc dĩ, anh mới để em gánh chịu. Anh sẽ bù đắp cho em. Mình vào nhà đi em!

Đông Quân bế Thúy An lên, anh nhắm mắt xót xa:

- Em gầy quá An ạ. Anh là thằng đàn ông tồi, để khổ cho em. Hãy tha thứ cho anh.

Thúy An để cho Đông Quân hôn mình. Những nụ hôn không còn cho cô cảm xúc nữa mà là một sự đau đớn. Anh ta đã vì anh ta hơn tất cả, nhưng lại luôn miệng bảo yêu cô. Cô làm sao có thể tha thứ cho anh được đây?

- Em mệt quá, anh cho em nằm một chút.

- À! Anh quên mất. Em sinh được mấy ngày rồi vậy? Con mình giống ai hả em?

- Em sinh được năm ngày. Nó giống anh, rất giống anh, anh tin không?

- Tin chớ. Anh biết là em rất yêu anh. Anh hạnh phúc vì em đã yêu anh.
- Anh hạnh phúc vì em đã yêu anh?
- Anh biết, lỗi lầm của anh khó được em tha thứ.

Thúy An ứa nước mắt:

- Em không dám nghĩ là chúng mình có kết cuộc giống như ngày hôm nay.
- Anh xin lỗi em. Em cứ đánh và mặ́ng anh đi.
- Vậy anh có biết là ai bảo lãnh cho em ra ngoài sinh con không?
- Nguyễn Quân phải không?
- Họ đang nuôi con của chúng ta.
- Như vậy, ý của em là sao?
- Nếu như em đi mất, Nguyễn Quân sẽ bị tội, vì anh ấy là người bảo lãnh.
- Có nghĩa là em sẽ quay về?
- Phải.
- Không, anh không cho em đi đâu.
- Vậy anh có quay về với em không?

Đông Quân kêu lên:

- Nếu anh quay về, người ta sẽ khép tội anh vào cái án tử hình đó, em hiểu không?

- Và anh thà để cho em bị cái án chung thân suốt đời?

Đông Quân ắp úng:

- Thúy An! Anh không hề muốn như vậy.

Đôi mắt Thúy An sáng lên tia lửa giận dữ:

- Hừ! Anh không hề muốn vậy... Khi anh sa vào con đường này, hay khi anh đẩy em cùng anh phạm tội, anh phải hiểu kết thúc bị thảm chứ.

- Anh biết, nhưng anh không có con đường lựa chọn.
- Anh muốn sống sung sướng, chính vì con đường này mà anh đào ngũ.

- Không phải. Đầu tiên là anh biết em yêu Nguyễn Quân, anh không còn tâm trí để học nữa. Anh cũng biết dẫu anh có đậu đại học đi nữa, ngoại cũng không có tiền cho anh đi học. Và do đó, anh đăng ký đi nghĩa vụ. Nhưng cái chết của ngoại và sự tuyệt vọng về em, cộng với kỷ luật thép của quân đội, anh chịu không nổi nên đào ngũ. Đào ngũ rồi, anh mới kịp hiểu, anh sẽ bị bắt, bị ở tù. Và anh vào con đường này. Có tiền rồi, lòng khao khát gặp lại em cứ cháy mãi trong anh. Chưa khi nào anh hết yêu em cả.

Thúy An ghen ngào:

- Anh còn dám nói là anh yêu em sao?

- Anh thề là anh yêu em. Những ngày có em, anh thật sự hạnh phúc. Em cứ yên tâm ở lại. Ở đây rất an toàn, vùng đất này không phải của Việt Nam.

Thúy An đau xót quay mặt:

- Anh có biết lúc bị bắt, em mới biết mình mang thai. Em thực sự đau đớn vì hiểu mình lại bị lừa dối lần thứ hai.

Đông Quân kêu lên:

- Không phải đâu, anh yêu em thật tình mà.

- Em đang tự hỏi mình, em có nên tin anh không?

- Không, em phải tin anh.

- Em đã từng tin anh, và chính vì vậy em mới bị cái án chung thân.

- Vậy em nói anh phải làm sao? Hay là anh về đầu thú, em sẽ được trả tự do và người ta mang anh đi xử bắn?

Thúy An lặng người đau đớn. Cô biết mình đi tìm Đông Quân là đi tìm, chứ không dễ dàng thuyết phục anh trở về. Và nếu như Đông Quân bị án tử hình, cuộc đời cô cũng như đã kết thúc, không còn ý nghĩa để sống. Còn Nguyễn Quân, cô nữ nào để cho anh bị phiền phức.

Ngàn ý nghĩ rối rắm trong đầu Thúy An chìm cô xuống tận cùng đau khổ. Cô đã hạnh phúc vì gặp lại Đông Quân, ngỡ tình yêu còn tồn tại, một tình yêu có từ thuở đi học, tuổi học trò lắm mơ mộng.

Câu chuyện học trò không đâu không đâu

Tình ý học trò như quả me chua loét

Lưu bút mùa hoa phượng cháy không nguôi

Lá thư học trò vu vơ dấm dúi...

Tất cả đã hết, hết thật rồi, còn lại là một nỗi đau.

- Thúy An! Em hãy cứ mặc kệ Nguyễn Quân. Chẳng lẽ người ta bỏ tù nó. Em hãy vì anh, vì tình yêu của chúng mình, em nhé!

Thúy An để mặc cho Đông Quân vuốt ve bàn tay mình, và anh hôn cô. Lòng Thúy An lạnh hơn bao giờ hết.